

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 35.

V četrtek 1. kimovca 1853.

Tečaj VI.

Duhovne vaje.

Kadar proti sovražnik grozoviti,
Vojake svoje vodja vkup sklicuje,
Deli orožje, serca nadušuje,
Uči, veléva, kako prav se biti;

Sovražnik duš ne da se pomiriti,
Se vedno zoper božji ljud vojskuje,
Zdaj zmote, zdaj pohujšanja vzdiguje,
In ga želi seboj vred pogubiti:

Pospéh duhovni vojski srečin dati,
Pastir preskerbni svoje tudi zbere,
Za sercin, stanovitin boj jih vžgati.

Naj vsak očisti se, za Boga vname,
S tem moč pekla sam v sebi pred zatre;
Potem spet za ovčice boj povzame. P. H.

Družba svete Uršule ali bratovšina kersanskiga podučevanja.

Dve rajski jagodi na stezi pobožniga življenja ste v našim veku nar potrebnejši; ako se one v vencu sv. čednost ne lesketate, cel venci nima nebeškiga duha, ne cvetja; imenujete se: sv. vera in sv. čistost; brez teh človek Bogu dopasti ne more. Kdor veruje, bo zveličan. Blagor njim, ki so čistiga serca; zakaj oni bojo Boga gledali.

Ali z lastnimi očmi vidimo, kako umirajoča luč sv. vere per veliko ljudeh že komaj berli; ljulika krivoverstva pa, nevernosti in vnemarnosti s svojim trupam mlačni svet omamljuje; z lastnimi ušesi slišimo, kako redko lilije s. čistosti med nami cvetó, v tem ko se strupena nečistost z vsimi svojimi pajdašicami za mizo šopiri in vse stanove oskrni. Spadeam perve pa pade vselej tudi druga, ker one ste neločljivi sestrici.

Sv. vero med ljudmi s podučevanjem verskih resnic in z dobrimi deli zopet oživiti, in sv. čistost neoskrunjeno ohraniti, omadeževano pa v zakramentu s. pokore spet oprati — je namen družbe sv. Uršule. Sv. Uršula je družbi varhinja dana zato, ker je ravno sv. Ursula toliko neverških tovaršic v sv. veri podučila, se z 11.000 devicami tako slavno za sv. vero bojevala, in se tako rešila in umoriti dala, kakor de bi bila sv. vero zatajila ali sv. čistost zgubila; naj bi tudi družbeniki po njenim zgledu za sveto vero goreli in raji umerli, kakor s. čistost oskrnili; dokler pod solncem, celo

v celim stvarjenju nič lepsiga in Bogu dopadljivšiga ni od čiste device v živi veri cveteče; angelčik je v človeški podobi. Oh, kako lep je čist rod, pravi s. Duh (Modr. 4, 11.), ki se v čednosti sveti; njegov spomin je večin, je neumerjoc, ker per Bogu in per ljudem hvalo ima.

Družba sv. Uršule je bila 1850. leta v Celju in okolici, in 1851 tudi v fari Marie na Kalobju vpeljana, in je med samskimi in zakonskimi že veliko sadu za sv. nebesa obrodila.

Družba je pod vodstvom dušniga pastirja, kateri njene ude večkrat, kakor o zapovedanih praznikih po popoldanski službi Božji v zbor poklicajo, de se od vsih sem spadajočih reči pomenkvajo, podučujejo, opominajo itd. Vodilo jim je Zgodnja Danica, pa tudi drugi cerkveni listi.

Opravila družbe.

1. V spomin 11.000 čistih devic stopi brez razločka stanu 11 oseb eniga spola v venci, imenuvaje se 1., 2., 3 . . . venci s. Uršule. Vsakimu udu se pravi roža. Zvolijo si taciga vodnika, ki v pobožnim življenju in v znanosti kersanskiga nauka (če je mogoče, de tudi brati zna) nar lepsi slovi, in ki je čez polovico glasov vpričo in s poterjenjem dušniga pastirja dobil.
2. Vsak ud moli ob delavnikih eno Češeno Marijo, in Čast bodi Bogu, ob nedeljah in zapovedanih praznikih pa 11 Češenih Marij in apostolsko vero; za dar žive vere in delavne ljubezni do Boga in do bližnjiga, za gnado sv. čistosti in srečne zadnje ure.
3. Udje se zavezejo, kersanskiga nauka (v cerkvi) brez vzroka nikoli ne opustiti; se tudi med seboj kersanskiga nauka učijo, ob nedeljah s. bukve berejo (veliko jih per svojih duhovnih na posojilo dobijo), kako sv. pesem zapojó (nikdar pa ne klafarske), bolnike in zapusene domačih sosesk obiskujejo itd.
4. Kaj veselo je na Kalobju viditi, trumice ljudi okrog cerkve po zeleni trati sedeti, v sredi vodnika, okrog pa rože, kakor hčere in sinove okrog svojiga očeta in matere, ki se resnice sv. vere učé, ali pa v cerkvi pred sv. Rešnjim Telesam in oltarjem Marie sladkiga imena sv. pesmi prepevaje, kersanskiga nauka čakajo.
5. Ako se ud v čem pregreši, pijančva, grešno znanje ima, s starši gerdo ravna, v sovraštvu živi, božjo službo lenobno opuša itd., ga mora vodnik na tihim posvariti (kar pa živi duši povedati ne sme); če to ni zdalo, potem si per vzame družiga uda tistiga venci, ali se po oko-

lisinah cel venee snide in uda med seboj opominja in svari (pa tudi tukaj je ojstro prepovedano, kaj drugim ljudem povedati); in če tudi to ni pomagalo, se nepoboljšani duhovnu naznani, (kar se pa redko redko zgodi; tiho svarjenje pomaga).

5. Zoper zaničevavce sv. vere, svetih reči, zoper zapeljivce, pohujšljivce, klafače, kletvarje morajo vsi ene misli biti, da se združeni za čast božjo potegnajo. Če per kopianju vinogradov ali per kakšnim drugim delu svarjenje nič ne zda, naj gospodarju naznanijo; če pa on takih malopridnežev ustavi noče, naj popustijo vsi njega in njegovo delo. Dostikrat je le v begu zveličanje. Kaj ti pomaga, naj si ravno cel svet perdobis, pa svojo dušo zgubiš? (Ali kakšno menjo boš dal za svojo dušo?)
6. Vsi udi družbe naj se med seboj kakor brati in sestre ljubijo, naj si bojo kteriga koli venca, ktere koli fare; naj se z zgleđam, z besedo in z djanjem k dobrim napeljujejo, hudiga varujejo; naj bodo čistiga, ponizniga in pobožniga življenja.
7. Vsaki ud naj vsaj štirikrat v letu zakramenta sv. pokore in s. Rešnjiga Telesa vredno prejme; če pa večkrat, še boljše. Tudi naj sv. zakramente prejme per vpisanju v družbo in o godu sv. Ursule.
8. Ako ud družbe umerje, naj ga bližnejši k pogrebu spremijo, in revnini k pošteminu pokopu perpomorejo.
9. Vsako leto se bo vpeljevanje družbe v nedeljo pred ali po sv. Ursuli s slovesnim cerkvenim opravilam obhajalo.
10. Vsaka roža dobi per vstopu podobo sv. Ursule v spomin, da se v družbi znajde, katero ji tudi v grob z njo dajo. (K. sl.)

Sad duhovnih vaj.

1. Duhovne vaje namestujejo škofijske zборе, dokler ne bo tudi s temi moč začeti. Nekteri veliko vpijejo: diecezanske sinode! pa dokler se z duhovnimi vajami ne prestvarimo, bi v škofijskih snidih malo dobriga opravili.

2. V duhovnih vajah se mnogotere verske resnice pojasnijo, mnogotere djanske postave in vodila popolniga življenja razsvetlijo.

3. V duhovnih vajah se zboljšanje cerkveniga stanu zversuje, za ktero se je že veliko glasov kdaj in zdaj na znanje dalo: reformatio in capite et in membris!

4. V duhovnih vajah se mnogotere druge reči naznanijo, zlasti škofijske postave ponovijo; na primero letas: postava zastran kropljenja zegnane vode ob nedeljah (asperges me:), za blagoslovljenje ženina in neveste po mašnih bukvalh. P. H.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Pismo gospod misionarja L. Jerana iz Tersta naznani tole: „Zdaj (27. dopoldne) smo vsi skupaj, kolikor nas ima iti, 5 duhovnov in 8 rokodelcov. Popoldne ob štirih odrinem o Božjo pomočjo. Peljali nas bodo zastoj; za živež se bo plačalo za sleherniga 2 gold. 30 kraje, na dan. — Ako poštemniga zidarja dobite, pošljite ga za nami. — Pozdravim vse“. — Čudno je, da se zmed zidarjev, ki so vendar težkiga dela vzjeni, nihče ne upa, na daljno in ne ravno tolikanj težavno pot se podati! Slo-

venski zidarji, eniga korenjaka bote vendar med sabo imeli, ki vam bo v Hartumu čast delal!

* Vodiska fara na Gorenskim nam je poslala 50 gold. 40 kraje, v dvajsetih in 33 gld. v bankovcih, skupej 83 gold. 40 kraje, za odkupljenje zamrčička, kterimu naj se da ime: „Jožef Vodice“. — Bog poverni!

* Glas vikšiga Pastirja je k svetim vajam za duhovne v Alojzjevišu od 22. do 26. veliciga serpana perklicial 142 mašnikov (med njimi 3 iz Goriške velike škofije in 1 iz Zagreba). Milostivi knez in škof sami so te vaje z ginljivim ogovorom 22. ob petih popoldne perčeli in s priserčno besedo 26. zjutraj dokončali. Vodstvo je bilo zavoljo boleznih čistiga O. Dominika Sartorita mnogospoštovanimu O. Serapionu Vencelnu iz karmelarskiga reda v Gradcu zročene. Volitev je bila srečna: zakaj v 11 premišlovanjih od namena človekoviga, od gnjusobe greha, od mlačnosti v dobrim, od poslednjih reči, od nasledovanja Jezusove ponižnosti, pokorsine in poterpežljivosti, od duhovniga vstajenja in stanovitnosti v dobrim, od nar večji gnade: popolnoma ljubezni — je vse na zadeve duhovnov obračal in tako globoko v serca segal, da so bili vsi poslušavci močno ginjeni; in tako se je zopet poterdilo: Kar iz serca pride, se serca prime. Ravno tako so bili 3 duhovni govori visokočast. g. Dr. Janeza Krizostoma Pogačarja, korarja in vodja Alojzjeviša, od posebnih dolžnost duhovnov, namreč skerbeti za lepoto vežje Božje in vsih cerkvenih reči se skerbno preravljati za oznanovanje besedeBožje in za darovanje nar svetejši daritve, od večkratne spovedi, od vsakdanjiga spraševanja vesti od brevirja, premišlovanja, duhovniga branja in obiskovanja sv. Rešnjiga Telesa — tolikanj vseč, da se je še clo želja razodevala, da naj bi se na svitlo dali. Tudi branje je bilo vajam primerno; v cerkvi: Jezus govori mašnikovimu sercu; per jedi: Življenje sv. Alfonsa Ligvorskiga. Ob kratkim: premišlovanja in duhovni govori, branje in skupno obmoljenje brevirja, roženkranca, zjutranjih in zvečernih molitev, obiskovanje presvetiga Rešnjiga Telesa, nar ojtrestjši molčanje ves čas svetih vaj, in tolikanj lepi zgleđ milostiviga škofa, ki so kakor oče med sinovi per vsih molitvah, premišlovanjih in duhovnih govorih pričujoči bili, — vse to je moglo s pomočjo gnade Božje, ki se v takim času zveličanja sosebno razodeva, v vsih deležnikih veliko dobriga sadu obroditi. Serčna zahvala bodi Njih milosti precastitimu gospodu knezu in škofu in vsim, ki so k temu prijetnimu času pripomogli!

* Ravno kar so z dovoljenjem visokocastitljiviga Ljubljanskiga škofištva na svitlo prišle bukve: Žganju slovo! vojsko! Zbral in na svitlo dal duhoven Ljubljanske škofije (gosp. Janez Volčič, kaplan v Horjulu). Te bukvice obsežejo čez 8 pol in so tako miškavno pisane, da jih bo vsak z velikim veseljem prebiral. Cena je silno nizka: 15 kraje. Dobé se pri bukvozevu gospod Leopoldu Kremžarju.

V. — Ljuba Danica! letas si še malo od šol na Krajskim povedala. Res je sicer, da se večkrat pohvaljena reč nerodno vnovič hvali, če ni kake posebnosti, ktera jo nekako prenovi; vendar je skorej gotovo, da se druge leta pohvaljene šole še vedno lepo obnašajo in napredujejo, so torej tudi letas ravno take, ali morebiti še večji hvale vredne. Povem pa od šole, ki mende še ni bila posebej omenjena in ta je Polhograđaska šola. Na sv. Roka dan je bilo spraševanje. Kaj prijetno je bilo. Otročički so že popred per sveti masi lepo peli, so pred spraševanjem lavretanske litanije prav dobro zapeli v poskušnjo, da jih bodo od zdaj tudi v cerkvi per popoldanskim službi Božji o večjih praznikih peti mogli. Potem so vse časti vredni gospod

Ignaci Podobnik, ki posebno veselje do omikanja mladine imajo, iz kersanskega nauka in iz zgodb svetiga pisma spraševali. Le veselje je bilo poslušati, kako so otroci lepo odgovarjali. Za tem so nasledvale druge navadne reči: branje, številjenje iz glave in na deski i. t. d. Tudi v nemšini so se nekteri bolj odraseni dobro odrezali. Na zadnje so še nekatere pesmice zapeli in z obilnimi darovi obdarovani so se veselo razšli. Le škoda de nimajo Gračani boljšiga poslopja za šolo; ta hiša, kjer je zdaj šola, pač ni za šolo. Škoda tudi, de se ni več poslušavcov povabilo, — razun mene ni bilo nobeniga ptujiga — de bi bili priče, kako lepo znajo gosp. Ignaci z otroci ravnati, in kako jih pa tudi otroci, se ve de tudi starši, radi imajo.

Tudi od Loške šole bi kaj povedal; tode šola v Loki je bila že večkrat pohvaljena, le toliko omenim, de se je ondi, na posebno perzadevanje, tudi po drugih časnikih že pohvaljeniga, ondašniga vodja g. Vincencija Majer-ja že lansko leto šola za petje osnovala, ktera je bila tudi vlani s posebnim veseljem končana. Letas ni bilo to veselje tako veliko, in zdi se kakor de bi Ločani ne bili več tako vneti za to, toliko koristno perčetje. Ali to bi ne bilo prav, ako bi se to zanemarilo ali morebiti clo opustilo. Ločani! le podpirajte gospod vodja, sej bo vse obilno povernjeno. Koliko dobriga se bo izhajalo, ko se bodo otroci lepih pesmic navadili in jih doma prepevali ter tako starim, morebiti ne ravno poštenim, v okom persli! *Z Bogam!*

Od Soče. — Pečan. — Tominski dekanat je med vsimi drugimi dekanati naše Goriske nadškofije naj večji. V 6 farnih, 4 podfarnih in 7 kaplanijskih cerkvah prebiva v tem dekanatu 19.874 katoličanov, kateri od poljstva in živinoreje živé, in šteje zraven teh 17 vpastirjenih cerkev še obilno poddruženih kapelic. 27 duhovnikov tu duhovno pastirstvo opravlja, eden pa je v pokoju. —

Dekanaška cerkev je v Tominu. Ta terg leži na priljudnim homcu med rekama Sočo in Tominko, od ktere poslednje je tudi ime dobil in pa celimu okrožju ga dal. Častiti gospod dekan Janez Štrukel vodi dekanaske opravila. On je že 72 let star, pa vender še terdniga zdravja. Pod njegovo faro razpade 4180 duš. To je že malo preveč zato, ker fara v hudi zimi leži, in je po hribih tako raztresena, de mora po tri ure daleč svoje farmane obiskovati; zraven tega sta mu pa še samo dva duhovna pomagavca pridjana. Pervi pomagavec dekanov je rojen Tominec gospod Dragotin Pencin; on dobro vse potrebe svojih rojakov pozna, je tako zurjen mož, de je v stanu gosp. dekana povsod namestovati, in pa tako goreč duhoven, de se ne da v serčni skerbi za dušni blagor farmanov od nobeniga napoltjeja ustrašiti. — Ne smem zamlčati, de so XII. nedeljo po binkoštih Tominci posebno cerkveno slevesnost imeli. Dvorni svetovavce v Beču blagorodni vitez gosp. Franc Bravničar je Tominski farni cerkvi, v kateri je kersen bil, drago bandero v dar dal. To bandero je bilo omenjeno nedeljo vpricho blaziga podaritelja blagoslovljeno. Gospod Pencin, kteriga je dobroserčni vitez že v mladih letih rad imel, je pri tej priloznosti prav vgodno pridigo izustil, ktera je dvornimu svetovavcu tako všeč bila, de si jo je v nemško prestaviti velel, in pred ko ne jo bo natisniti dal. — Pod Tominsko faro spadete dve kaplanii na levim bregu Soče namreč: Dreženca, kjer čast. gosp. Lavr. Sušnik, verli Slovenec, 921 duš pastiri, in pa Libušina, kjer čast. gospod Janez Červ z enim pomočnikom vred 1520 ovac pase, in je uno družbo mladenčev in deklic za pobožno življenje vpeljal, od ktere naša Zgodnja Danica govori. —

Druga fara v Tominskim dekanatu je v Vučah.

Ta fara leži na desnim bregu Soče pri Koroški cesti in je od vsih, kar jih poznam, naj lepši fara; ima 1906 duš, ktere razun kakih 150 vse v rodovitnih ravninah živé. Pa ne samo naj lepši, ampak tudi naj starši od vsih družih po naših krajih je Vučanska fara. Na lepim vučanskim polju stoji cerkvica svetiga Daniela, od ktere se v Čedaški pismohrani bere, de je že pred 800 leti sozidana bila, in ustmeno sporočilo pravi, de se je klicala cerkev v černim gojzdu in de so iz Koroškiga sem merlice k pogrebu nosili. Ime „Vuče“ bi se lahko od učenikov, ki so od tod po naših hribih kersanstvo razširovali, izpeljati utegnulo. Farna služba božja se opravlja v cerkvi sv. Lenarta. Pol ure hoda na hribu stoji zala cerkvica Matere Božje na Mengorih, kjer se tudi večkrat v letu farna služba Božja opravlja. Poleg poti, ko boš gori koracil, te bodo sveti štacijoni križeviga pota, ktere je pred tremi leti čast. Stefan Princič, dokler je še pri vučanski fari služil, iz lastnih stroškov postavil bil, mično vabili Jezusovo ljubezen do tebe in vsih človeških otrok serčno in pobožno premišlovati. — Fajmošter v Vučah je čast. gosp. Andrej Peternel, kteri s pripomočjo dveh družih duhovnov za dušni blagor farmanov goreče skerbi. Ta gospod je bil poprej učenik kersanskega nauka v modroslovnih solah; zdaj pa je namesto stariga dekana viši ogleđa ljudskih sol po Tominskim dekanatu, in tajiti se ne more, de pod njegovim premodrim vodstvom šolske reči pri nas prav dobro napredujejo. Kdorkoli tega gospoda pozna in ga je že v cerkvi slišal, mora z menoj terditi, de vučanski fajmošter je verli ljudski pridigar in učenik. — Pod Vučansko faro spadete dve podfari, namreč: Mostarska pri sveti Lucii, v kateri čast. gosp. Tomaž Rutar z enim poddružnikom vred 1620 duš prav skerbno in modro pase; in pa Iderska pri reki Bači, kjer čast. gosp. Janez Leban za 464 duš skerbi. Te dve podfari ste sicer od une neodvisni, pa sim ju tukej imeoval, ker ste se pri starim s to faro vezali. V Mostarski podfari je kapelica sv. Mavra, od ktere rokopisi visoko starost spričujejo in ustno sporočilo jo prvo po uni sv. Daniela imeti hoče. Tudi se govori tu od nekiga mesta, in tu pa tam se še sadaj kaka rimska starina izkoplje. Morebiti bi se scasama zgubljena Noreja tukej najti utegnula. Gospod podfajmošter, ki so mož poznane modrosti, vedo od tega obilno povedati. —

Tretja fara v Tominskim dekanatu je na Sentvikiški gori. Tudi ta je silno stara. Papež Celestin III. nje v nekim pismu dne 24. listopada 1192 že omeni. Nekdaj je prav veliko sveta obsegla, zdaj pa v farni cerkvi 1505 duš šteje, druge lastni pastirji previdujejo, in sicer v dveh podfarah, namreč v Ročah 613 duš, in v Spodnjim Trebušju 667 duš; in pa v dveh kaplanijah namreč na Pečinis 399 dušami, in na Ponikvah s 738 dušami. Četera fara v dekanatu je v Podmevcu s 1869 dušami, pod ktero je kaplanija na Grabovim s 674 dušami. — Peta fara je v Nemškim rovtu in šteje 531 seljanov. Pod njo razpadete kaplanii v Steržišah s 631 dušami, in v Oblokah s 390 pravovernimi. — Šesta fara je v Podberdu. Še le pred petimi leti je bila tukajšna kaplanija v faro povzdignjena, in šteje 1246 duš. —

Iz Gorice 22. veliciga serpana. — Terzan. — Po dolgim molcanju je vender treba, de Vam zopet kaj pišem. Podam Vam polno torbico novic na zber.

Naše šolsko leto je konec tega mesca pri kraju. V bogoslovnih solah ni nič posebniga noviga, zakaj to veste že, de se metafizika, npravna filozofia in pa patrologia zraven navadnih reči učé, ker se to tudi pri Vas v Ljubljani godi. — Letas bodo, kakor slišim, v god sv. apostelna Matevza, to je 21. kimovca, ki bo ravno kvaterna sreda, za našo Gorisko škofijo štirje

novi mašniki posvečeni, (trije drugi so bili že lani posvečeni), in poslani vun na deželo duše past. Pač majhno število, porečete, za tako škofijo, kakor je Goriska, ktera vsako leto saj po deset do dvanajst novih mašnikov potrebuje. Po sreči so bile pretekle leta dovolj obilne, de se pomanjkanje duhovnov še prav v živo ne čuti; ali čez dve ali tri leta se utegne vse drugači pokazati, zakaj letošnje tretje leto bogoslovja je šelo devet, drugo šest, prvo pa samo štiri bogoslovce Goriske škofije, vsi drugi bogoslovci so iz drugih treh škofij, namreč iz Terzaško-Koperške, Poreško-Polske, in Kerške. Upamo pa, de prihodnje šolsko leto nam zopet veči število pripravnikov za sveti duhovski stan poda; Bog daj le, de bi s pravim duham navdani stan nastopili, ki v posvetnim oziru, kakor vidimo, vedno manj mikavniga ima, in vedno veči težave obeta.

Osemnajsti dan tega mesca smo veselo praznovali rojstni dan našiga svitliga cesarja, kteriga nam Bog dolgo ohrani v blagor zvestih podložnikov! Že ob juterni zarji nas je iz spanja budilo pokanje topov na mestnim gradu; ob desetih je bila slovesna sveta maša, ki so jo sami knez in nadškof odpeli, in pri kteri so bili pričajoči vsi višji in nižji vradniki vsih redov in verst, in akoravno je bil delavnik, veliko število družih pobožnih kristianov, ki so za svojiga ljubljeniga cesarja goreče molitve k nebeskimu Očetu pošiljali, od kteriga vsaka dobrota pride. Reči moramo tudi, de je kaj prijetna godba, vredvana od enkrat že v tem listu pohvaljeniga rojaka našiga gosp. Franceta Pirca, in posebuo lepo vbrano petje dovolj številniga kora to slovesnost še veliko bolj povikševalo.

Šestnajsti dan tega mesca je šla procesia iz Goriske velike cerkve do Podturna v cerkev svetiga Roka. Ta dan praznujemo namreč v tej škofii god svetiga Roka, kteriga navadno proti strašni sibi kuge na pomoč kličemo. Letá procesija se obhaja tukej vsako leto na ta dan že čez dve sto let. V letu 1623 namreč je kakor drugod, tako tudi po teh naših straneh huda kuga ljudi na tavžente morila; takrat so se bili Goricani z oblubo zavezali, vsako leto na sv. Roka dan to procesijo napraviti, kar tudi do teh časov zvesto spolnujejo.

V Gradiški se je ne zdavno nekaj pripetilo, kar je marsikteriga mlačniga kristiana zbudilo, de sadaj bolj pridno Božjo besedo poslušat hodi. So namreč, — de bi tako ne bilo! — povsod taki nemarneži, de skozi cerkvene vrata vun smuknejo, kakor hitro vidijo, de se duhoven napravlja Božjo besedo oznanovati. Tako se je tudi v ravno omenjenim mestu eno nedeljo godilo, de vkljub g. fajmoštrovim besedam, s kterimi so tako pohujšljivo ravnanje ostro grajali, so neki nespremišljeni fantini iz cerkve bežali, kadar se je pridiga začela, in ker je bila ravno velika vročina, so šli naravnost v Sočo se hladit, ki memo mesta teče. Pa kaj se zgodi? — Eden teh malopridnežev je skočil, kakor po navadi v vodo, pa ga ni bilo več vun — utonil je. Njegovi tovarši so se prestrašili, hitro ljudi sklicali na pomoč, ali vse zastonj. Še le čez neke ure so mervto truplo nesrečniga našli. — Vsi ljudje so na to z enim glasom pravili, in pravijo, de je to očitna božja kazen za to, ker je zanicaval glas svojiga dušniga pastirja, ker ni hotel poslušati besede Božje. Naj bo pa že kar koli hoče, to je res, kar pravi naš Zveličar, — de tisti ni iz Boga, kteri ne poslušá besede Božje. — (D. sl.)

Vsim dobrotnikom in prijatlam.

Sklenil sim pridruživati se misionarjem v Srednji Afriki. Rad bi se vse gospode dobrotnike in

prijatle obiskal; ali ure naglo tekó. Serčno se to-
raj zahvalim s temi versticami vsim za vse pre-
jete dobrote in se prav ponižno priporočim v po-
božin spomin. *Healjen bodi Jezus Kristus!*

V Ljubljani 25. veliciga serpana 1853.

Jožef Lap,
misionar.

I.

Prošnja zamurčika.

Zamurčika — dekleta iz fare
Se vsnil'te in blage žené,
Darujte za-me mile dare,
In fantje in pridni možje.

Nevernik je dragi moj oče,
Boga celo nič ne pozná,
Berlogu enake ma koece,
V nas dosti sovražnikov zja.

V naročju imela me mati,
Hud ropar me vzel ji iz rok;
Želi me turčinu prodati,
In vreči u brezen nadlog.

Tam v sužnosti strasni bom služil,
Do kervi nemilo tepen,
In glad se bo žeji pridružil,
Bom morde hudobno vmorjen.

O duša mi tamna ostane,
In caka jo pekla prepad,
Ker božje postave neznané
Ne vem in ne morem spol'vat.

Povzdignem k vam, božje dušice,
Zdaj svoje presolzne oči,
In stegnem k vam černe ročice,
Misjoncam me kup'te z darmi.

Ti bodo mi dušo rešili
Z naukam, prav Boga spoznat',
Pobožnost tud' v zgledih ucili
In — pravo east Bogu dajat'.

Za vas bo iz mene puhtela,
Molitev do prav'ga Bogá;
Ljubezen do vas bo gorela
Plameče iz moj'ga serca.

Pogledal vas bode Bog milo,
Stotero poplačal vam vse,
Vam večno se dobro godilo, —
O vsliši Bog moje želje!

O kup'te za svoj'ga me sina,
In primek moj — fare — mi bod',
Ime mi izvol' vas večina,
Alj farni patron bod' moj god,
Marešič.

II.

Uslišani zamurčik.

Sliš'te sosedje glas mili?
Ni tam otročji kalj krič?
Dete zamurčik je v sili,
Materi vzel ga hudnik,
Smil'no se njega v resnič':
Bode naj sinek Vodie.

Sin je on Boga Očeta,
Stvarjen po božji podob',
Tekla je Resnja kri sveta
Resit' ga pekla hudob,
De si je černih res lie:
Bode naj sinek Vodie.

Alj zdaj zamurčika poznate?
Č'gav de je brat in otrok?
Nas mu je dal Bog za brate
Resit' ga pekla nadlog,
Bratec je nas po pravie':
Mora bit' sinek Vodie.

Bratec naš v Afrik' zdihuje,
Ise pri nas le pomoč',
Milo nas on pogleduje,
Nes en č' suznih bo koč',
Zdihnem č' Marii devie':
Mora bit' sinek Vodie.

Skupaj le skupaj zdaj dnarje,
Kar kdo premore le dat',
Se duša zamurčika obvarje,
Pasti u pekla prepad,
Nate pet sto desetie':
Kupiti sinka Vodie.

Kup'te nam upniga sina,
Vi misjonarji v Hartum',
Blaziga serca — sponina
Duša bod', bister mu um,
Znano pa bod' po Danie':
Kersti'ga: **Jožef Vodie,**
Marešič.

Za nesrečnike Bohinske Srednje Vasi.

Gospod — r. 5 gold. — „Bog naj omeči se več
dobrih sere!“ 1 goldinar. —

Mili darovi.

Za odkupljenje zamurčikov.

Iz Studenca: Matia Glažer 1 gold. — A. M. 1
gold. — Liscovi 2 gold. — Jancovi 3 gold. — M. N.
1 gold. — Martin Audronja 20 kraje. — Franc Kalin
30 kraje. — J. E. 1 gold. — M. E. 1 gold. — Marg.
Radešič 20 kraje. — Ana Šubi 18 kraje. — po malim
več vkup 7 gold, 58 kraje. — Marjeta P. 2 gold. —
Iz Logateca 1 gold, 6 kraje. — Iz Šent-Vida nad Ipavo
5 gold, 15 kraje. in sicer 2 gold, 35 kraje. šolska mla-
dost, 2 gold, 40 kraje, pa več dobrotnikov. — M. J.
organist 26 kraje. — T. Verbač 24 kraje. — Gospod
D. G. 1 cekin. — Po O. Emilianu 10 gold. — H. H.
1 gold. — Iz Koprivnika 9 gold, 30 kraje. —